

Forfatter: Aakjær, Jeppe

Titel: Udrag fra VREDENS BØRN

Citation: Aakjær, Jeppe: "Bondens Søn ; Vadmelsfolk ; Vredens Børn. - 1919", i Aakjær, Jeppe: *Bondens Søn ; Vadmelsfolk ; Vredens Børn. - 1919*, Gyldendal, 1918-19, s. 638.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aakjaer06val-shoot-idm140079181644240/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Bondens Søn ; Vadmelsfolk ; Vredens Børn. - 1919

og raabte til den sløve Skomager, der nærmed: løfte sig smigret ved den Opmærksomhed, han i Dag havde vakt omkring sig:

„Aa, Morten, Morten, nu brænder min Kommode og hver Trævi vi ejer og har; ikke en Gang en Særktraad en vil ha at skifte med herefterdags! Kom og hjælp mig! Her er ingen Livsfare endnu!“

Og før de omstaaende endnu rigtig havde fattet Hensigten, var baade Ann Mari og Skomageren forsvundne i det brændende Hus. Man hørte dem rumstere derinde med den kluntede Kommode, mens Ildens Knalden lød vildere og vildere.

Paa en Gang styrted et Par unge Knøse hen til det aabne Vindue og raabte ind:

„Kom ud! Kom endda ud! Taget skrider!“

De to Ægtefolk havde nu baksset saa længe med den uhandelige Kommode, at de havde faaet den til at staa paa tværs foran Udgangen; nu var det Meningen, at Morten skulde ha klatret ovenover den og set at faa den vendt, saa den kunde glide ud; men det lykkedes ham ikke at bestige det høje Møbel, hvad enten han nu var altfor beruset, eller han maaske var udmattet af at slæbe paa det. Da Udgangen saaledes var spærret, løb de ved Raabet begge hen til Vinduerne. Man saa Ann Mari Kjærgaards blege Ansigt i Karmrammen; de to Knøse strakte Hænderne ud for at faa fat i hende; da lød et højt Skrig fra den forsamlede Mængde. De to unge gjorde et langt Spring ud fra Væggen; i samme Sekund sank det flammende Tag under en dundrende, sydende Knitren ned for deres Fødder og slog en vild Ring af dryssende Luer omkring alle Vinduer og Dørtærskler.

„Aa, Herre Jesus! bliver de nu derind!“ lød det fra den forsamlede Mængde, mens de flammende Straa vred sig og sprutted som Ildorme, og forkullede Simerester og Lægtestumper hagled ned rundt om Hytten.

Da der var forløbet endnu en halv Snes Minuter, uden at der saas ringeste Tegn til de to Ægtefolk, var alle klar over, at deres forfærdelige Skæbne var uhjælpelig beseglet.

Man begyndte nu at drøfte Ildens Opkomst og Forløb. Det havde været alle paafaldende, at Taget var skredet lige saa hurtigt over Indgangene som over Vinduerne; det

kunde kun forklares derved, at Paabudet om at sy med Staaitraad over alle Dørene ikke var sket Fyldest. Denne Lovovertrædelse, hvem der nu end bar Skylden for den, havde øjensynligt, her, hvor det drejed sig om Sekunder, kostet de to Mennesker Livet. Man voved dog kun at udtrykke sig hviskende om denne Sag, thi seive Hans Nielsen var nu kommen til Stede og havde blandt sig med den drøftende Skare foran Ulykkesstedet.

Ogsaa Jens Laanum var bøjet ind fra Landevejen og stod med Hundeskindsransen paa Ryggen og saa afvekslende paa Flokken og paa Branden. Han gik hen og pirlod til nogle af de reddede Gjenstande med Foden. Fattigmands Husgeraad er altid farveligt at se, selv naar det staaar paa sin Plads i dets naturlige Omgivelser; men ti Foid usselst ta'r det sig ud, naar det ligger henslængt Hutter til Bulter i en Vejgrob, mens Solens altingblottende Lys skaanselsløst peger paa alle dets Brud og Revner.

Jens Laanum gik stille forbi nogle pjaltede Dynevaar, hvorfra den sparsomme Fyld pulsed en om Støvle; ja kom nogle afskallede Skilderier: Christian den 8de og Gemalinde, med Ordner saa store som en Jødekage. Lidt derfra laa General Rye bag en Roset af Glassplinter. — Hvorfor omgiver Armoden sig saa ofte med Kontratejer af udrangerede Fyrster og anden skriniagt Tapperhed? — Her laa et Par haltende Stole, der en Jernkrans til en Kakkellov, saa et Grydelaag uden Gryde, en Ildklemme og en Sprællemand, en Bylt ormstukne Læster og endelig lige ud for Indgangen en lille røgsværtet Gibs-Christus, der havde tabt Hovedet.

„Og for saadan no sølle elendigt Kram, der knap har 5 Kroners Værdi, gaar to Mennesker hen og brænder op!“ sukked Jens Laanum.

Nu saa man en Mand komme i vildt Løb hen over Markerne imod Branden.

Det var Per.

Folk blev med eet saa tavse. Ingen vilde være den første til at fortælle ham, hvad der var sket; alle drejed de sig sidelæns bort, men havde dog kun Opmærksomheden fæstet paa ham.

„Er mine Søkende kommen ud? Hvor er mine Forældre?“ lød Pers Spørgsmaal, voldsomt som to Skud. Mændene drejed sig endnu mere bort; Kvinderne stod og kryssed og smaaklynked.